

Η «ΠΗΓΗ ΤΗΣ ΕΙΡΗΝΗΣ» (ΠΟΥ ΤΕΛΙΚΑ ΒΓΑΖΕΙ ΛΑΣΠΗ)

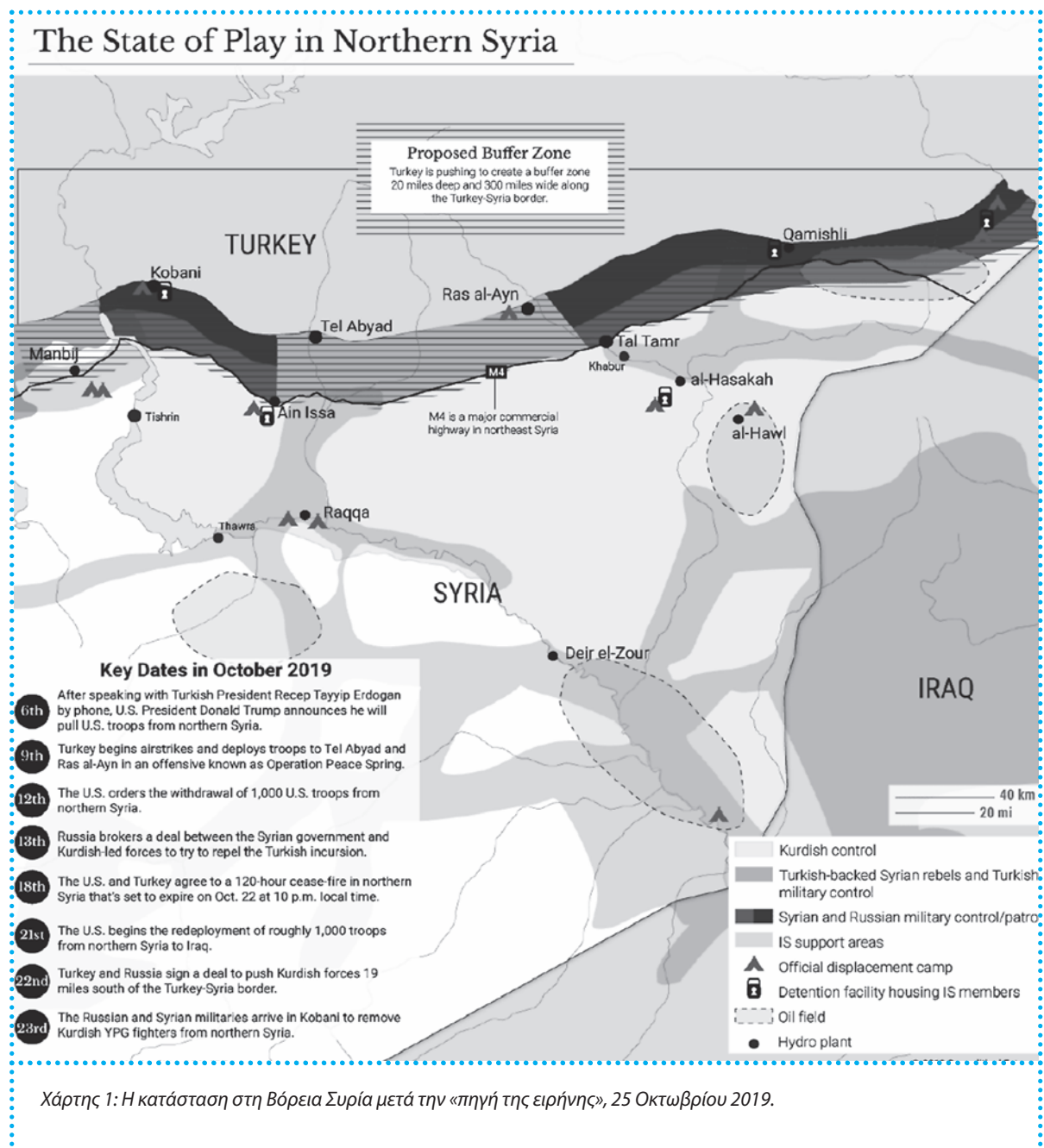
ΑΛΛΟ ΕΝΑ ΚΕΙΜΕΝΟ ΠΕΡΙ ΣΗΜΑΝΤΙΚΩΝ ΖΗΤΗΜΑΤΩΝ ΠΟΥ ΔΕΝ ΕΝΔΙΑΦΕΡΟΥΝ ΚΑΝΕΝΑΝ

Η ΑΚΑΤΑΝΟΗΤΗ «ΠΗΓΗ ΤΗΣ ΕΙΡΗΝΗΣ»

Εσείς καταλάβατε τίποτα; Στις 6 του Οκτώβρη που μας πέρασε, ο «ηλίθιος Τραμπ», «μίλησε στο τηλέφωνο» με τον Ερντογάν, και μετά «πρόδωσε τους Κούρδους συμμάχους του μέσω twitter». Στις 12 του Οκτώβρη, ο «μαλάκας Τραμπ» απέσυρε «τον Αμερικανικό στρατό» από τη Βόρεια Συρία και «επέτρεψε» στον «χασάπη Ερντογάν» να εισβάλλει. Ο «υποκριτής Ερντογάν» ονόμασε τη στρατιωτική επιχείρηση «πηγή της ειρήνης» και οι ανθρωπιστικές οργανώσεις, μαζί και το ελληνικό κράτος, τρελάθηκαν στη διαμαρτυρία. Κι όμως! Μόλις έξι ημέρες μετά, η «πηγή της ειρήνης» είχε ήδη στερέψει. Στις 18 του Οκτώβρη οι ΗΠΑ κανόνισαν «κατάπαυση του πυρός με τον «χασάπη Ερντογάν». Στις 22 ο «χασάπης Ερντογάν» και ο σοβαρός κύριος Πούτιν υπέγραψαν άλλη, ξεχωριστή συμφωνία σχετικά με το ποιος κατέχει τι στη Βόρεια Συρία. Οι Αμερικανοί που δέκα μέρες πριν «είχαν φύγει», ξαναβρέθηκαν να φυλάνε πετρελαιοπηγές μαζί με τους «προδομένους Κούρδους» και ο «χασάπης Ερντογάν» αρκέστηκε σε κλάσμα των υποτιθέμενων στόχων του, τους οποίους έκτοτε κρατάει «σε συνεννόηση με τη Ρωσία». Στις 25 του Οκτώβρη, η κατάσταση στη Συρία είχε γίνει κάπως έτσι:

ΠΕΡΙΠΤΕΡΟ

(
μακροσκελε
ίσαπόψεισμ
εμικρούλες
φωτό
)

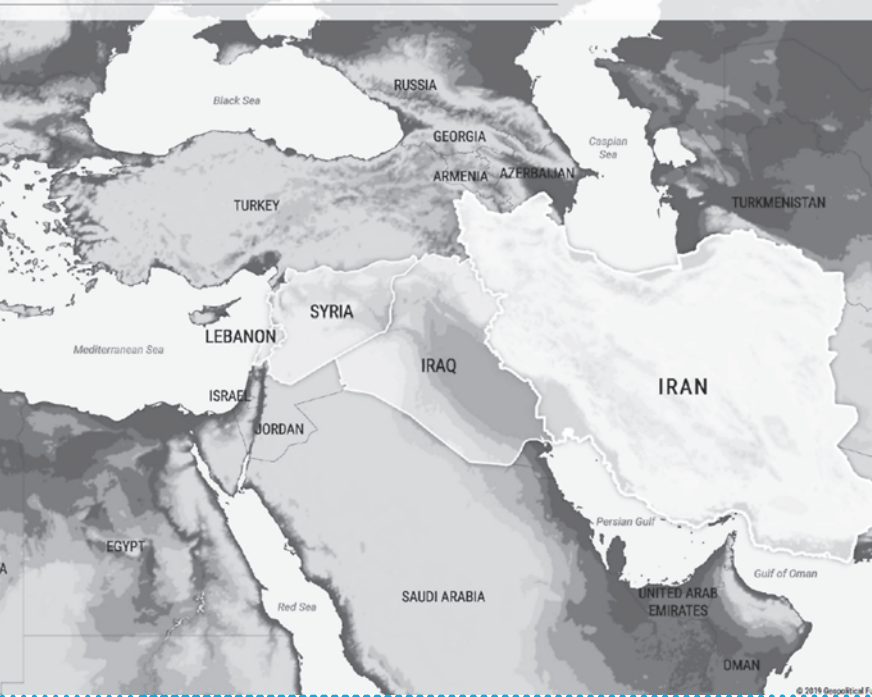

Χάρτης 1: Η κατάσταση στη Βόρεια Συρία μετά την «πηγή της ειρήνης», 25 Οκτωβρίου 2019.

Στη μέση της ζώνης βρίσκονται τα αποτελέσματα της -τελικά εξαήμερης- τουρκικής «πηγής της ειρήνης», δηλαδή μια ζώνη υπό τον έλεγχο των «ανταρτών» που υποστηρίζονται από το τουρκικό κράτος. Ανατολικά και δυτικά βρίσκονται ζώνες που φρουρούνται από τον συριακό και τον ρωσικό στρατό. Το οβάλ με τη διακεκομμένη γραμμή πάνω δεξιά είναι οι πετρελαιοφόρες περιοχές που ελέγχονται από τον αμερικανικό στρατό σε συνεργασία με τους «προδομένους» Κούρδους συμμάχους του, οι οποίοι, απ'ό,τι φαίνεται, τελικά δεν κρατήσανε κακία για την «προδοσία».

Εμείς πάντως δεν στεναχωριόμαστε που, όποτε συμβαίνουν κάτι τέτοια, δεν καταλαβαίνουμε Χριστό. Προφανώς ο δημόσιος λόγος γύρω από τη Μέση Ανατολή δεν κατασκευάζεται για να τον καταλαβαίνουν οι πάνκηδες στα Εξάρχεια. Αντιθέτως κατασκευάζεται για να συσκοτίζει όσο περισσότερο γίνεται το τι πραγματικά συμβαίνει στη Μέση Ανατολή. Για παράδειγμα, χάρτες σαν και αυτόν που μόλις παραθέσαμε, κατορθώνουν να αποκρύπτουν το ευρύτερο ιστορικό και γεωγραφικό τους πλαίσιο, εστιάζοντας σε μια στιγμή και ένα μικρό τμήμα του πλανήτη, ενώ το πραγματικό τους αντικείμενο είναι οι τελευταίες δεκαετίες και ο πλανήτης ολόκληρος. Η περιοχή όπου συμβαίνουν όλα αυτά λέγεται «Μέση Ανατολή», είναι εξαιρετικά σημαντική, και στον χάρτη δείχνει κάπως έτσι:

Middle East and Iran's Sphere of Influence

Χάρτης 2: Η «Μέση Ανατολή» με όλα της τα κράτη άθικτα (και καλά ότι δεν συνέβη τίποτα).

Όσοι μας παρακολουθούν από παλιά, θα γνωρίζουν ότι, κάποια στιγμή, μισοπνιγμένοι από το χάος, βρήκαμε μια μέθοδο προσέγγισης των τεκταινόμενων στη Μέση Ανατολή. Η μέθοδος μπορεί να αναλυθεί σε ορισμένες απλές αρχές:

1. Αντίθετα με ό,τι λέγεται, οι ΗΠΑ, «οι πρόεδροι» και τα κονγκρέσα δεν κάνουν είκοσι χρόνια μαλακίες. Αυτό που εξελίσσεται στη Μέση Ανατολή είναι ένα στρατηγικό σχέδιο.
2. Αυτό το σχέδιο, υπήρχε εν σπέρματι από τον Πρώτο Πόλεμο του Κόλπου, το 1991, και ξεκίνησε από την εισβολή και κατοπινή διάλυση του Ιράκ το 2003.¹ Η διάλυση του Ιράκ ήταν μια υπολογισμένη κίνηση που αποσταθεροποίησε ολόκληρη τη Μέση Ανατολή. Αυτό το «αποσταθεροποίηση», σημαίνει ότι τα κράτη γύρω από το Ιράκ, κινούμενα από τα δικά τους συμφέροντα, και προσπαθώντας να εκμεταλλευτούν τη διάλυση του Ιράκ, εμ-

πλέκονται όλο και περισσότερο σε αναμεταξύ τους συγκρούσεις.

3. Αυτές οι διακρατικές συγκρούσεις είναι το αμερικανικό σχέδιο για τη Μέση Ανατολή: η παράδοση της περιοχής σε όλο και ευρύτερους κύκλους χάους, όχι λόγω «διαρκών επεμβάσεων των φονιάδων των λαών», αλλά λόγω των αντικρουόμενων κρατικών συμφερόντων, δηλαδή λόγω των συμφερόντων των υπόλοιπων, low-profile φονιάδων της περιοχής.

4. Οι ΗΠΑ υπολογίζουν ότι αυτοί οι όλο και διευρυνόμενοι κύκλοι χάους θα παίζουν τον ρόλο της ανάσχεσης των «μεγάλων» και «αναδυόμενων» δυνάμεων της Ασίας, όπως η Ρωσία, η Κίνα, η Ινδία, το Ιράν και η Τουρκία. Αυτοί οι αντίπαλοι θα αναγκάζονται να εμπλακούν σε όλο και μεγαλύτερο βαθμό σε αναμεταξύ τους συγκρούσεις, δαπανώντας όλο και περισσότερους πόρους και αδυνατώντας να απεμπλακούν από «τις λάσπες των συγκρούσεων του εγγύς εξωτερικού τους»,² συνεπώς αδυνατώντας να αμφισβητήσουν την πλανητική κυριαρχία των ΗΠΑ.

Μέχρι στιγμής, αυτή η μέθοδος δεν μας έχει απογοητεύσει. Όταν μας απογοητεύσει θα σας το πούμε. Ως τότε, ας αναφέρουμε ότι δίπλα σε αυτές τις βασικές αρχές περιλαμβάνεται και ένας μικρός οδηγός καθημερινής συμπεριφοράς, που είναι πολύ δυσκολότερο να μας απογοητεύσει και πάει κάπως έτσι:

- i. Ποτέ μη διαβάσετε τι γράφουν οι υπόλοιποι μπαγαλαμάδες στα social media.
  - ii. Αντιθέτως, διαβάστε βιβλία, περιοδικά και εφημερίδες σαν να μην υπάρχουν αύριο.
  - iii. Τα κράτη δεν έχουν πρόβλημα με την «τρομοκρατία». Έχουν προβλήματα με άλλα κράτη. Οπότε, καθώς διαβάζετε, όπου βλέπετε τις λέξεις «ISIS», «τρομοκράτες», «Αλ Κάιντα», «τζιχαντιστές» και πάει λέγοντας, αντικαταστήστε τις με ένα ή περισσότερα κράτη που να διαθέτουν σημαία, στρατό και κεντρική τράπεζα. Αν δεν ξέρετε με ποιο κράτος να αντικαταστήσετε, απλά πηδήξτε το συγκεκριμένο σημείο σαν να μην λείπει τίποτα.
  - iv. Ποτέ μην μιλήσετε ή γράψετε για κάτι που «συμβαίνει τώρα». Παρακολούθηστε αμίλητες για δύο τουλάχιστον μήνες. Καθώς περιμένετε, ασχοληθείτε με κάτι, όχι κατ' ανάγκη σχετικό, που συνέβη πριν από δύο τουλάχιστον μήνες, και κατά προτίμηση πριν από ένα χρόνο.
  - v. Αν κάποιος σας πιέζει να πείτε «τι γίνεται τώρα που...», κατατάξτε τον στην κατηγορία i. Μην τον χτυπάτε στο κεφάλι, είναι ανώφελο και δημιουργεί αχρείαστες έχθρες.
  - vi. Ποτέ μην ασχολείστε με ο,τιδήποτε δίχως να λαμβάνετε υπ' όψη το παρελθόν του. Αν δεν γνωρίζετε το παρελθόν του, ασχοληθείτε με κάτι άλλο.
- Μπορούμε τώρα, για άλλη μια φορά, να εφαρμόσουμε αυτές τις αρχές για να σας πούμε τι νομίζουμε ότι συνέβη τον Οκτώβρη στη Συρία. Βρισκόμαστε ακριβώς στο όριο των δύο μηνών, οπότε, όπως καταλαβαίνετε, αναλαμβάνουμε ρίσκο, αλλά χωρίς ρίσκο επανάσταση δεν γίνεται, οπότε...

Η ΠΗΓΗ ΤΗΣ «ΠΗΓΗΣ ΤΗΣ ΕΙΡΗΝΗΣ»

Όπως είπαμε στην υποσημείωση 2, το ακριβές σημείο με τις λάσπες στο βιβλίο του Μπρεζίνσκι μάς διαφεύγει (αν κανείς το βρει, ας μας πει τη σελίδα γιατί έχουμε φάει κόλλημα). Παρ'όλα αυτά, αναζητώντας το σημείο με τις λάσπες, βρήκαμε ένα άλλο σημείο, επίσης ζουμερό, που αφορά τις σχέσεις μεταξύ Τουρκίας, Ρωσίας και Ιράν. Βρισκόμαστε στη σελίδα 235:

Αν και ο κατά μέτωπον πόλεμος μεταξύ [Ιράν Τουρκίας και Ρωσίας] είναι απίθανος, οι συσσωρευτικές επιπτώσεις της εξωτερικής αντιπαλοποίησής τους θα μπορούσαν να συμβάλουν στο χάος της περιοχής.³

Αντιπαλότητα που συσσωρεύεται, χάος που εντείνεται... και να οι λάσπες των συγκρούσεων του εγγύς εξωτερικού! Είκοσι χρόνια πριν, ο μακαρίτης πλέον Μπρεζίνσκι περιγράφει ένα σχέδιο, την πρακτική εφαρμογή του οποίου έχουμε τη χαρά να βλέπουμε σήμερα! Γιατί, ξέρετε, αυτό ήταν η «πηγή της ειρήνης»: έξι μέρες (δηλαδή μια στιγμούλα) της «συσσωρευσης εξωτερι-

κής αντιπαλότητας» μεταξύ Τουρκίας, Ιράν και Ρωσίας, που συνέβαλαν στο χάος της περιοχής. Επειδή η «πηγή της ειρήνης» ήταν μια στιγμή, ενώ η «συσσώρευση» κρατάει δεκαετίες, όποιος προσπαθήσει να κατανοήσει τα τεκταινόμενα στη Συρία δίχως αυτές τις δεκαετίες, είναι καταδικασμένος στη σύγχυση.

Και μιας και λέμε για σύγχυση (εμείς αμέσως σκεφτόμαστε «social media»), ας σημειωθεί ότι ο «μαλάκας τρελάρας Τραμπ», είναι ενήμερος των σχεδίων για τα οποία μιλάμε τόση ώρα. Για παράδειγμα, τα προεδρικά tweets που συγκλόνισαν τον πλανήτη με τη βλακεία τους και «πρόδωσαν τους πιστούς Κούρδους συμμάχους», είχαν ως εξής:

Οι Κούρδοι πολέμησαν μαζί μας, αλλά πληρώθηκαν γι' αυτό με τεράστια χρηματικά ποσά. Πολεμούν την Τουρκία εδώ και δεκαετίες. Εμπόδισα τη μάχη για σχεδόν τρία χρόνια, αλλά ήρθε πια η ώρα να απεμπλεκούμε από αυτούς τους γελοίους μεσανατολικούς πολέμους, πολλοί από τους οποίους αφορούν φατρίες και να επιστρέψουμε τους φαντάρους μας στην πατρίδα. ΘΑ ΠΟΛΕΜΗΣΟΥΜΕ ΕΚΕΙ ΟΠΟΥ ΕΙΝΑΙ ΤΟ ΣΥΜΦΕΡΟΝ ΜΑΣ ΚΑΙ ΘΑ ΠΟΛΕΜΗΣΟΥΜΕ ΜΟΝΟ ΓΙΑ ΝΑ ΝΙΚΗΣΟΥΜΕ.

και λίγο μετά:

Η Τουρκία, η Ευρώπη, η Συρία, το Ιράν, το Ιράκ, η Ρωσία και οι Κούρδοι, θα πρέπει τώρα να βγάλουν άκρη με την κατάσταση και τι θέλουν να κάνουν με τους αιχμαλωτισμένους πολεμιστές του ISIS στη «γειτονιά τους». Όλοι τους μισούν το ISIS, είναι εχθροί εδώ και χρόνια. Εμείς βρισκόμαστε 7.000 μίλια μακριά και θα τσακίσουμε το ISIS ξανά αν βρεθεί οπουδήποτε κοντά μας!⁴

Τα προεδρικά tweets φαίνονται τρελά μόνο για όποιον έχει εθιστεί στο σακάτεμα παρακολουθώντας τη «ροή της πληροφορίας» όποτε το θυμάται ή όποτε τον συμφέρει. Στην αντίθετη περίπτωση, μπορεί να παρατηρήσει κα- νείς τα εξής:

1. Το συριακό σφαγείο ξεκίνησε με μια άλλη, πολύ μεγαλύτερης κλίμακας «αποχώρηση των ΗΠΑ» και «επιστροφή των φαντάρων μας στην πατρίδα»: ξεκίνησε το 2011, όταν «οι ΗΠΑ αποχώρησαν από το Ιράκ».
2. Η ανάμιξη της Τουρκίας στο συριακό σφαγείο είναι ένα εγχείρημα που επιχειρείται ακριβώς από τότε. Το ζήτημα ποτέ δεν ήταν να «επιτραπεί στην Τουρκία να αναμιχθεί». Το ζήτημα ήταν πάντα να *αναγκαστεί η Τουρκία να αναμιχθεί*.
3. Το 2013, για παράδειγμα, το εγχείρημα αναγκαστικής ανάμιξης της Τουρκίας στη Συρία είχε και πάλι κορυφωθεί στιγμιαία με αντίστοιχα ακατανόητο τρόπο: ο «παρανοϊκός Ασαντ» είχε «ρίξει στο λαό του χημικά», «παραβιάζοντας τις κόκκινες γραμμές» που εν τω μεταξύ είχε θέσει ο «καλός και λογικός πρόεδρος Ομπάμα». Τα κράτη που αμέσως κατήγγειλαν τη μανία του Ασαντ και ζήτησαν την επέμβαση των ΗΠΑ στη Συρία, ήταν η Τουρκία, η Γαλλία και... η Ελλάδα με Υπ.Εξ τον πέτινο Βενιζέλο. Σε απάντηση, ο πρόεδρος Ομπάμα αποφάσισε να ζητήσει την «έγκριση του Κονγκρέσου για εισβολή στη Συρία». Το «ειρηνόφιλο Κονγκρέσο» απαγόρευσε «την εισβολή στη Συρία». Ο Ομπάμα πολύ στεναχωρέθηκε, αλλά λίγους μήνες μετά, χρησιμοποίησε μια συνάντηση με τον Ερντογάν για να του επισημάνει κατά πρόσωπο ότι «τα χημικά στον λαό της Συρίας» τα είχαν ρίξει οι τουρκικές μυστικές υπηρεσίες (φαίνεται πως σε τέτοιες σημαντικές συναντήσεις η αμηχανία ενίοτε κυβερνά).⁵ Ο αμερικανός Υπ.Εξ, Τζον Κέρι, άνθρωπος καθόλου τρελλός και με θητεία στο αντιπολεμικό κίνημα του Βιετνάμ, είχε σημειώσει: «Θα λάβουμε τις δικές μας αποφάσεις, στο δικό μας χρονοδιάγραμμα, για τα δικά μας συμφέροντα».⁶

Όπως θα παρατηρήσατε, η διαφορά του «τρελού φασίστα Τραμπ» από τους καλούς και προοδευτικούς προκατόχους του, είναι ότι ο Τραμπ, για να πει το ίδιο πράγμα, χρησιμοποιεί κεφαλαία γράμματα. Τα υπόλοιπα είναι ίδια: όποιος γουστάρει εισβολή στη Συρία, ας κοπιάσει μόνος του -η συσσώρευση αντιπαλότητας είναι καλό πράγμα.

Και κάτι για το τέλος: η πρόταση «όλοι τους μισούν το ISIS, είναι εχθροί εδώ και χρόνια» πρέπει να διαβαστεί όπως προτρέπουμε στο σημείο iii - απλά δια-

γράψτε το «μισούν το ISIS» και τα πράγματα γίνονται πολύ σαφέστερα: «όλοι τους είναι εχθροί εδώ και χρόνια». Το «τρελό» tweet του Ντόναλντ Τραμπ απλά εκλαϊκεύει τη σελίδα 235 του βιβλίου του Μπρεζίνσκι. Όχι γιατί ο Τραμπ έχει διαβάσει Μπρεζίνσκι, αλλά γιατί αυτό που περιγράφεται είναι η ίδια στρατηγική.

Η ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΗ «ΠΗΓΗ ΤΗΣ ΕΙΡΗΝΗΣ»

Πολύ ωραία. Ποια ήταν η σημαντική λέξη κλειδί που έλειπε από κάθε περιγραφή της επιχείρησης «πηγή της ειρήνης»; Ιράν! Κι όμως, είναι το Ιράν που πρώτα και κύρια βάλλεται από τη συγκεκριμένη διαδοχή των γεγονότων. Το Ιράν έχει εμπλακεί εξαρχής στη διάλυση της Συρίας, με στόχο να αποκτήσει πάτημα στη Συρία και να συνδεθεί με τον Λίβανο, τη φιλική Χεζμπολά και τελικά τη Μεσόγειο και τα μούτρα του Ισραήλ. Αυτή τη στιγμή, ο τουρκικός στρατός, κυνηγώντας τους «Κούρδους τρομοκράτες», έχει δεσμευτεί σε μια μικρή σχετικά περιοχή της βόρειας Συρίας -και ταυτόχρονα παρεμβάλλεται στην προσπάθεια του Ιράν. Ο πραγματικός παίκτης του οποίου τα συμφέροντα βάλλονται δεν είναι «οι Κούρδοι τρομοκράτες» («τρομοκράτες» - άρα διαγράφονται), αλλά το Ιράν.

Από την «πηγή της ειρήνης» και μετά, οι παίκτες που απαριθμούνται στο tweet του Ντόναλντ Τραμπ συσσωρεύουν κι άλλη ένταση αναμεταξύ τους. Το Ιράκ και ο Λίβανος, δηλαδή όλα τα πατήματα του Ιράν προς τη Μεσόγειο, αλλά και το Ιράν το ίδιο, αντιμετωπίζουν «αντισιιτικές» (δηλαδή αντιιρανικές) εξεγέρσεις στο εσωτερικό τους. Εν τω μεταξύ οι λοιποί πόλεμοι δι' αντιπροσώπων, όπως στη Λιβύη (Αίγυπτος, Γαλλία, Ρωσία και... Ελλάδα εναντίον Τουρκίας) και την Υεμένη (Σαουδική Αραβία εναντίον Ιράν) συνεχίζονται.⁷ Ο Γάλλος πρόεδρος Μακρόν (η κατά Τραμπ «Ευρώπη») αποφάσισε να κηρύξει το ΝΑΤΟ «εγκεφαλικά νεκρό», αφού «ένα κράτος μέλος [ενν. η Τουρκία] εισέβαλε στη Συρία δίχως συνεννόηση με τα υπόλοιπα μέλη του ΝΑΤΟ». Και φυσικά η Ρωσία αναγκάζεται να υποδεχθεί άλλον έναν υπολογίσιμο ένοπλο παίκτη στο συριακό πεδίο της μάχης. Οι λάσπες του εγγύς εξωτερικού γίνονται όλο και πιο πηχτές για όλους τους λασπομάχους. Οι ΗΠΑ, «εφτά χιλιάδες μίλια μακριά», αναζητούν τρόπους ώστε οι λάσπες να πυκνώνουν δίχως να κερδίζει κανένας.

Κατά τα άλλα, όποιος επιμένει να διαβάσει «τα γεγονότα» ως πλάσματα τις στιγμής, ας περιμένει να βασιλέψει η ειρήνη στη Συρία. Θα περιμένει μάταια. Γιατί οι πηγές της ειρήνης έχουν στερέψει προ πολλού. Τουλάχιστον από το 2003.

1. «Το Σχέδιο Διάλυσης του Ιράκ, 1991-2014», antifasciata.net, 22/10/2018.

2. Αυτή η διατύπωση βρίσκεται κάπου στο βιβλίο του Zbigniew Brzezinski, *Η Μεγάλη Σκακίερα: Η Αμερικανική Υπεροχή και οι Γεωστρατηγικές της Επιταγές*, Λιβάνης, 1998 (Α' Έκδ. 1997). Η ακριβής σελίδα μας διαφεύγει.

3. Στο ίδιο, σελ. 235.

4. Αυτά τα tweets μπορούν να βρεθούν οπουδήποτε στο διαδίκτυο. Εδώ τα πήραμε από το «Trump on northern Syria pullout: U.S. will "ONLY FIGHT TO WIN"», axios.com, 7/10/2019 [τελευταία πρόσβαση 1/12/2019].

5. Όλα αυτά μας είχαν απασχολήσει τότε, φυσικά με την αναγκαία καθυστέρηση: δες «Πληροφορία, Μνήμη και Παγκόσμιος Πόλεμος στη Συρία», *Antifa* #43, 10/2014. Για τις τουρκικές μυστικές υπηρεσίες που ρίχνουν χημικά στη Συρία, δες «Παιχνίδια του Ερντογάν με τα Χημικά στη Συρία», *Καθημερινή*, 8/4/2014. Το δημοσίευμα περιλαμβάνει τους σχετικούς διαλόγους μεταξύ Ερντογάν και Ομπάμα στον Λευκό Οίκο.

6. «ΗΠΑ: Έχουμε Στοιχεία για τη Χρήση Χημικών», *Καθημερινή*, 31/8/2013.

7. Την ώρα που γράφονται αυτές οι γραμμές, η συμμετοχή του ελληνικού κράτους στον πόλεμο δι' αντιπροσώπων της Λιβύης εμφανίζεται ως «τουρκική διεκδίκηση της ελληνικής ΑΟΖ νοτίως της Κρήτης». Θα ξαναμιλήσουμε όταν περάσουν δύο μήνες. Ως τότε μπορείτε να δείτε το «Από Πού Μπορεί να Προκύψει μια Έλληνοτουρκική Φιλία?», *Antifa* #66, 7/2019. Εκεί επισημαίνεται, ήδη από τον Ιούλη που μας πέρασε, ότι οι ελληνικές πετρελαϊκές αναζητήσεις νοτίως της Κρήτης δεν είναι πολύ σωστό να προσεγγίζονται ως περιβαλλοντικό ζήτημα.